

Místo činu:

Rolava

Krajina vlků

Egon Trnka

MYSTERY PRESS

**Místo činu:
Kolava**

Krajina vlků

Egon Trnka

Mystery Press

2025

Všechny osoby románu jsou vymyšlené
a za jejich jednání autor neodpovídá.
Právě tak i místa, kde se děj odehrává,
a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen
stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí
být kopírovány, zálohovány ani šířeny
v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Egon Trnka, 2025

Cover Illustration © Sarah Kirby, 2025

Book Design © Veronika Kopečková, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-775-7 (pdf)

Prolog

Bublava o trochu dříve

Koudelka si je prohlížel dost nedůvěřivě.

Stál opřený o pult a šudlal sklenice, aby na nich nezůstaly kapičky vody. Provozní to nesnášel a srážel za to prémie. A když není co dělat, i to šudlání je vlastně fajn.

Navíc mohl vypadat nenápadně a zaměstnaně, zatímco je pozoroval. Byla to totiž dost zvláštní skupinka.

Tři muži, dvě dívky, jedno sedmileté dítě, čtyři českoslovenští vlčáci.

Nevypadali jako běžní turisté, kteří bublavskou restauraci U Švejka navštěvují. Mezi všemi lyžaři a běžkaři vyčnívali.

Možná jenom projížděli – ale to Koudelka hned zahrnul. Neprijeli autem. Přišli pěšky. Skrz sněhové závěje.

Jen tak.

Černé bundy, černé svetry, černé vojenské boty. Jen dítě na sobě mělo modrou mikinu a vesele si hrálo s plyšákem. Nejspíš se psem.

Možná vlkem.

Seděli, pili domácí bezovou limonádu, mimochodem koupenu v Lidlu v Klingenthalu za pár centů, a čekali.

Kdo ví na co. Většina vypadala dost přírodně, jeden, který mluvil se silným německým přízvukem, měl holou lebku. Ale nepůsobil jako skin, neměl v očích to pohrdání, které tam mívali oni.

Koudelka přemýšlel, odkud se tu vzali. Možná patří k nějakému kultu, jak o nich četl na internetu? Možná to jsou ti tajní Sorosovi agenti, co chtějí zničit všechno dobré? Možná to budou buzny z Prahy. Kdo ví, co tam všechno chodí za divný lidi.

Jeden z chlapů, s piercingem v obočí a metaláckou bradkou, se celou dobu skláněl nad mobilem. Prstem přejížděl sem a tam. V jednu chvíli zvedl hlavu.

„Tohle musíte slyšet!“

„Co?“

„Potvrzeno! V horách nad Přebuzí se zabydleli vlci. O jejich možném výskytu spekulovali ochránci přírody už několik měsíců, teď ale mají konečně pádné důkazy. ‚Loni se začaly častěji objevovat více či méně věrohodné informace o výskytu vlků v Krušných horách, teď máme snímek z fotopasti,‘ říká Alexandr Fous, ředitel Lesní správy Kraslice. Snímky sice nemohou vzhledem k nízké kvalitě procentně zaručit, že jde o vlka, ale krasličtí myslivci a lesníci mají jasno. Vlky pozorují už od léta. ‚Od půlky srpna a září jsme zaznamenávali stopy, slychávali vytí a pár lidí je mělo vidět i na vlastní oči,‘ potvrzuje revírník Viktor Pokorný.“

Ani to nedočel celé, když ostatní začali tleskat a jásat radostí.

Dost hlasitý zvuk na jinak poloprázdnou restauraci. Koudelku to popudilo.

Nepatří sem, a ještě dělají rámus? Co si o sobě myslí? Ale pak na něj jeden z nich mávnul. Musel se zvednout. Práce je práce a lepší v tomhle zasraném a zapomenutém kraji nedostane.

Tak alespoň nespěchal.

Objednali si nějaké panáky. Možná nebudou tak špatní. Pak si objednali ještě lahev vína. A nějaké jídlo.

No dobře, pomyslel si Koudelka. Uvidíme, co spropitné. Spropitné bylo.

Znovu přišli asi za dva měsíce. A pak znovu. Jednou jich bylo míň, pak zase víc. Některé si pamatoval, jiní se objevili jenom jednou.

Sorosovi agenti to asi nebyli – během té doby se dočetl, že ti jsou mnohem nenápadnější a místo černé používají duhové barvy.

Ale platili, hlavně mimo sezonu jejich návštěva znamenala příjemnou tržbu, a tak je vzal na milost.

Že se každou noc po jejich návštěvě ozývalo z lesa vlčí vytí, to už si nespojil.

Přebuz teď

Říkali tomu město.

Schválně jsem si to našel na internetu, ještě než jsme vyrazili.

Nejmenší město v republice. Sedmdesát pět stálých obyvatel. Ve skutečnosti jich tu bylo určitě ještě méně.

Stálo tu jen pár chalup. Pár domů opravených, docela dost ušmudlaných. Historický ráz roubenek se tu mísil s předrevoluční architekturou a polorozpadlými pozůstatky po německém osídlení. Silnici lemovaly oprýskané zdi domů, které přežily roky bídy. Stará okna, kterými profukovalo už jen od pohledu, taškové střechy zanesené mechem, zbytky omítek, které se při doteku drolily vlhkostí. Někde ještě zůstaly patrné německé nápisy, i když částečně poničené.

Nechápal jsem, proč to za sedmdesát let nikdo neopravil. Možná to mělo zůstat mementem?

A do toho místy trčela jako prostředníček dobrému vkusu moderní novostavba. To mě děsilo možná víc než staré barabizny. Ty měly alespoň minulost, příběh, osud.

Novostavby v sobě skrývaly jen zášť. Minimálně tady.

Tenhle kraj mi naháněl husí kůži. A stačila k tomu necelá hodina.

Stáli jsme před otřískaným tranzitem, ze kterého jsme tahali náradí. Já, cikán Laco a Petr Mandík, vychrtlý padesátník s pleší a šedými vlasy na spáncích, zlatými hodinkami a zlatými zuby. Vždycky nosil jenom černé montérky, tak ta zlatá na něm zářila o to víc.

A šéf, samozřejmě.

Znali jsme se už hodně dlouho, ale od doby, kdy mě vyrazili ze školy a on mi nabídl práci, už byl jenom šéf. Nemohl jsem si stěžovat – ve všech těch sračkách, co mě potkaly, byl nejlepším šéfem, jakého jsem si mohl přát.

„Je tu hospoda?“ zeptal jsem se ho. Nešlo mi jen o pití, ale přežívat na konzervách a čínských polívkách se mi nechtělo. A pivo – to taky nikdy neuškodí.

„Je,“ přikývl šéf. „Víkendová.“

„To si děláš prdel.“

„Vítej na konci světa, Professore,“ zašklebil se a zapálil si dýmku.

Měl dlouhé černé vlasy, trpasličí bradku a šibalský pohled, ze kterého se holkám podlamovala kolena. Kromě toho, že se opravami historických staveb snažil vydělat na rodinnou dovolenou v Bulharsku, se věnoval i historickému šermu. I tam velel jednotce rváčů, a protože jsem k šermu měl kdysi svým způsobem blízko, měli jsme dost společných témat.

Miloval historii skoro tak moc jako já. Jen zatímco on vystudoval architekturu a restaurátorství a dával druhý život stavbám, já dělal na fildě a místo s maltou jsem pracoval

s prameny. Měl jsem kancelář s výhledem na Hradčany a s nádhernou knihovnou plnou starých tisků. Chodil jsem v šedivém obleku s červenou kravatou, trápil studenty u zkoušek a sám sebe u psaní grantových žádostí.

Dokud jsem neudělal průser a nemusel odejít.

Sesypalo se všechno a kromě práce jsem přišel i o rodinu, když bejvalka utekla za jedním zkurveným fotografem. Pak, jak jsem zjistil, utekla i od něj za několika dalšími.

Bohužel na svou stranu stáhla dceru, která se mnou přestala mluvit úplně. Měla mě za alkoholika a násilníka, co ve vzteku, který neumí ovládat, mlátí studenty. A pak za trosku, protože jsem místo v kanceláři skončil na stavbách jako obyčejný dělník.

To mě žralo nejvíc – svědomí jsem měl totiž čisté.

Ten student se pokusil znásilnit spolužačku a já tomu v poslední chvíli zabránil. I na policii, když si to vyslechli – a zkontrolovali –, mi dali za pravdu. Jenže děkan to vidět nechtěl a s ním i řada kolegů. Stal jsem se pro ně vyvrhelem a černou ovčí.

Zasraná práce.

Ještě pořád, když jsem si na to vzpomněl, ve mně bublal vztek.

Manuální práce ve stavební firmě byla tím úplně nejlepším lékem, jaký jsem mohl dostat.

Barák, do kterého jsme nosili nářadí, patřil k nejstarším v obci.

Tedy ve městě.

Číslo popisné čtyřicet šest. Bývalý zájezdní hostinec.

Už to mi stačilo, abych se do toho domu zamiloval.

„Co tu budeme dělat, šéfe?“ funěl jsem pod tíhou beden.

„To co vždycky, Závó. Opravíme tuhle barabiznu tak, aby nikdo nepoznal rozdíl mezi novým a starým.“

Mezi slovy občas potáhl z dýmky a vypustil z úst kroužek.

„To dá práci,“ zavrčel jsem. Už na první pohled dřevo plesnivělo. Podlahy trouchnivěly. Střecha se propadala. A do toho jsem si všiml na některých místech dost neodborných oprav, velkých nerezových šroubů a mizerně podepřených trámů. „Kurva velkou práci... nejsme tu první, že ne?“

„Ne. Ale jsme první odborníci.“

Položil jsem kufr s kotoučovou pilou a podíval se na šéfa. „Odborníci?“

„Opravují to tu už víc než patnáct let. Ale samozřejmě šlo o veřejnou zakázku. Tak vybrali nejlevnější firmu. Několikrát. Debilové.“

Tak to bylo skoro vždycky.

„Já vím, šéfe, ale...“

„Ale co?“

„Tohle je roubenka. Ty neděláme, šéfe!“

Naše firma opravovala historické budovy. Dokázali jsme nahradit původní omítky, nasimulovat kamenickou práci anebo obnovit hradní příkopy tak, aniž bychom koplí někam, kde by to narušilo statiku zříceniny. Najímali si nás při rekonstrukcích hradů, zámků či památkově chráněných domů.

Šéf se chlubil, jak ručně otesával nové kameny během oprav Karlova mostu – muselo se to dělat ručně, po staru,

aby historie zůstala historií. Opravoval staroměstskou věž s orlojem, zachraňoval katedrálu v Olomouci a měl i pár zakázek v zahraničí – nejdál prý ve Štrasburku.

I když kouzlo toho všeho bylo stejně primitivní jako triky šarlatánů v televizních estrádách. Za prvé – tajemství se nikdy nesmí prozradit. Za druhé – tajemství spočívalo jen v tom, že místo předpisů, norem a moderní chemie jsme věci dělali ručně. Trvalo to desetkrát déle, což na druhou stranu znamenalo, že jsme dostali zapláceno desetkrát víc. Naučili jsme se od šéfa míchat vápno jako za starých časů, dokázali jsme uplácat vepřovice, zvládli jsme vyrobit šindele.

Dávno zapomenutá řemesla. Ale stačilo, aby šéf ukázal, jak na to, a dva kopáči a jeden humanitní nešika dokázali to, co nikdo jiný. Abraka dabra – zámek opravený způsobem, jakým se to dělalo před pěti sty lety. Nová omítka přesně tak, jak ji nahazovali před dvěma sty lety. Stačilo znát, jak se stavěly středověké hradební věže, abychom věděli, kam kopnout a nenarušit statiku. Nic víc v tom nebylo. Všechno vždycky stejně připravili památkáři.

Tohle všechno bylo tajemství, které znal šéf a my, co jsme pro něj makali. Nikdo jiný. Honorář astronomické výše prosím na účet zde. Až na to, že šlo o státní zakázky, výběrová řízení, a tak to moc peněz neneslo, protože šéf byl super chlapík, ale podplácet a lobovat neuměl. Astronomické honoráře, za které bychom si mohli koupit vily na Riviéře, tekly jinam.

Jenže i když součástí toho všeho byly občas nějaké tesařské práce, většinou jsme dostali už hotové trámy, nikdy jsme nedělali roubenky.

A přesně v tom spočíval kámen úrazu. Nebo spíš trám úrazu?

Vyšel jsem zpátky na silnici a opřel se o bok otřískaného tranzitu. V autě už zůstaly jen naše rance s oblečením a osobními věcmi.

„Domluvil jsem spolupráci s jedním místním truhlářem, co se specializuje na opravy roubenek, a to původními technikami,“ vyfoukl šéf další kroužek. „Vypadá mladě, ale nenechte se zmást, je to machr, který strčí všechny ostatní do kapsy. Bude tu s vámi, abyste nic neposrali. A aspoň se naučíte něco nového. Bohatých chatařů se starými roubenkami bude v budoucnu víc než kastelánů s mizerným rozpočtem od státu.“

„Takže to máme jako studijní brigádu?“

„Něco takového.“

„A tomu truhláři se to vyplatí?“ nadhodil Mandík s cigaretou v puse. „Bych se na nás vysral.“

Laco na něj zíral a velmi špatně skrýval závist. On už všechno prokouřil a do výplaty mu zbýval týden. Bude žebrať, bude sbírat vajgly a z nich si balit nová cigára, která budou smrdět jako psí prdel. Mandík věděl, že nesmí povolit a slitovat se. Nesměl se podělit ani o jedno cigáro, protože pak by Laca už nedokázal zastavit a přišel by o všechno.

Zvlášť tady, na konci světa, kde neměli ani pořádnou hospodu.

A tak poctivě bafal a dělal, že Laca nevidí.

„Je to profík, fakt dobrej kluk,“ pokrčil rameny šéf. „Ale podnikatelského ducha nemá. Nesehnal by brigádníky, materiál, všechno to papírování. Tak se mi ozval,

jestli bysme do toho nešli s ním. On dodá know-how svojí truhlárny, my práci a dohromady budeme všichni bohatí.“

„Bohatí, jo?“ zubil se Laco, držku plnou zčernalých zkažených zubů. Ty tři, které mu ještě neuhnily, zdobil žlutý povlak silného kuřáka.

„Ty ne, Laco, jenom já,“ zpražil ho šéf.

„Nasrat.“

„Ale je to dobrá zakázka. Ne skvělá, ale dost dobrá. Padl na to prý i nějaký grant. Takže když to neposerete, chlapani, možná i odměny budou. Protože když budu bohatý a spokojený, rád se podělím.“

Laco se usmíval tak, až se mi chtělo zvracet.

Odvrátil jsem pohled a radši se podíval do krajiny.

Měl jsem rád lesy. Byl jsem ve skrytu duše totiž stejný romantik jako Mácha. Představa lesní prázdnoty, v níž jsem jen já a mocná matka příroda, mě naplňovala příjemným vzrušením. Tady se les černal až na obzoru. Mnohem hrozivěji než kdekoliv jinde.

Díval jsem se na pastviny zarostlé narezlou travou, tak typickou pro horská rašeliniště.

Už když jsme přijížděli, všimal jsem si, jak je tenhle okraj civilizace prázdný. A ošuntělý. Zvláště takhle na brzkém jaře, kdy už je sníh pryč, ale zima ještě zdaleka neodešla. Březen se pomalu chýlil ke konci, studený vítr mě fackoval do tváří a voněl deštěm, bahnem a smrtí.

Úplně jsem měl pocit, jako když mrtví vstávají z hrobů. A že tady by jich bylo.

Poválečný odsun Němců se dotkl milionů lidí. Tisíce jich zemřely. O tisících se nic neví.

Přebuz měla před válkou tři tisíce obyvatel, po válce a odsunu jich tu zbyla tisícovka a do pár let po převratu tu žilo jen pár lidí, jejichž počet nedosahoval ani poloviny počtu příbuzných mojí bejvalky.

Nemuselo tu dojít k žádným masakrům jako jinde, a stejně mi na krk dýchala smrt. Náhle mi došlo, proč jsou ty německé nápisy na domech, narychlo seškrabané a poničené ve čtyřicátém pátém, pořád na místě.

Duchové nedovolili, aby je někdo opravil.

Uvědomil jsem si, že kdybych tu měl opravovat starý barák po Němcích, s novou fasádou nechám i nově vymalovat ten starý nápis. Tohle místo si svou paměť zasloužilo.

Možná i ta narezlá tráva neztmavla kvůli rašelině, ale kvůli krvi, která tu tekla.

Po zádech mi přeběhl mráz.

Měl jsem dost vlastních démonů, než abych probouzel nějaké další.

Z rozjímání mě vyrušil chlapík, který se přihnul od návsí. Nedokázal jsem odhadnout věk – něco mezi dvaceti a čtyřiceti. Měl nepříliš dobře padnoucí oblek, ale nosil ho s takovou samozřejmostí, že to vlastně vypadalo dobře. Na klopě měl nějaký odznáček, nedokázal jsem ho na tu dálku poznat.

Brejličky, pečlivě ulíznuté vlasy učesané na přehazovačku, i když ještě nemusel nic zakrývat.

„Pánové, pánové, pánové,“ hýkal už z dálky a tón jeho hlasu zněl tak trochu teple a pisklavě.

V hlavě se mi rozezněla písnička od Landy. „Kluk jak andílek, trochu debílek...“

Zasmál jsem se tomu a ten debílek to pochopil jako vstřícné gesto.

„Jsem Tadeáš Morava, starosta. Vítejte, pánové.“

Šéf mu podal ruku a zatřásl s ním tak chlupsky, že Morava tiše vykvikl.

Laco se zubil od ucha k uchu a Mandík, který si toho za život taky dost zkusil, jen na vteřinku protočil oči a blýskl na mě v krátkém úsměvu zlatými zuby.

„Jsem rád, že jste dojeli v pořádku, cesta dobrá?“ ne všiml si toho Morava. Nebo možná všiml, ale neodvážil se to nijak prozradit.

„Ale jo,“ přikývl šéf. „Nakonec jsme to zvládli rychleji, než jsem čekal.“

„Tady jsou klíče od objektu, ale koukám, že už máte vevnitř věci... Jak to?“

„Nebylo zamčeno,“ pokrčil jsem rameny.

Možná bylo, ale jak jsem kopl do dveří, nevydržel chatrný zámek. Prozrazovat jsem se ale nechtěl.

„Ach,“ zbledl starosta a šel se podívat na dveře. „Chuligáni.“

„No, tady je klíč, kdyby se vám to podařilo opravit... Jinak všechno podle dohody.“

„Spolehněte se,“ zazubil se šéf. „Zvládneme to bez problémů.“

„To ty předchozí firmy říkaly taky...“

„Naše reference znáte. Takže nám můžete věřit.“

„Co mi zbývá, že? Hehe.“

Chvilí stál nerozhodně, jako kdyby zapomněl, co vlastně chtěl.

„A ubytování,“ sykl Mandík.

„Ach ano, pánové. Zajistil jsem dva pokoje v penzionu. Dobré místo... na místní poměry, určitě si nebudete stěžovat. Pojdte se mnou, seznámím vás s majitelkou.“

Zatloukl jsem dveře barabizny na fest obyčejnou dřevěnou petlicí – zámek opravíme zítra, to staré dřevo bude potřeba stejně vyměnit, pár hřebíků už tomu neublíží. Nasedli jsme do auta, zatímco Morava vyrazil pěšky.

Jeli jsme za ním krokem, a jak nás vycítil za zadkem, zrychlil. Vypadal jako vyplašený zajíc, který je oslněn světlem auta a nedokáže uhnout ze silnice.

„Ještě když chodil do školy,“ zanotoval tiše šéf. Já a Mandík jsme se tomu zasmáli jako pubertáci.

Laco ne. Cikáni Landu neposlouchají.

„Šéfe, to není dobrej nápad dělat si z něj prdel,“ řekl jsem ale nakonec.

„Proč ne? Vždyť to jde samo.“

„Jo, ale ty tu s náma nebudeš. A co my potom? Když se začneme chechtat pokaždý, když si na to vzpomeneme, nebude to vypadat dobře.“

„A no jo, no...“

Ujeli jsme snad sto metrů.

Proto Moravovi nevadilo dojít to pěšky.

Za voly jsme byli my, že jsme se ten kousek svezli a nastupování a vystupování nám zabralo víc čas než samotná jízda. Jedna nula pro místní.

Zajeli jsme na šterkové parkoviště a od prvního pohledu bylo jasné, že pobyt tady bude dost krušný.

Otřískané, špinavé, zarostlé. Dětské hřiště mi připomínalo obrázky z Černobyly, chyběla snad už jen bezhlavá

zaprášena panenka povalující se na zemi. Místo panenky tam ležel gumový pejsek bez předních nohou.

Morava zazvonil na zvonek a čekali jsme asi pět minut, než se v chodbě rozsvítilo a otevřely se dveře.

Padesátiletá ženská se světlým přelivem, skrz který prosvítaly jak šediny, tak zbytky fialové barvy, na sobě měla kalhoty, tričko jako z dob NDR a květovanou zástěru.

Nejdřív se na nás zamračila, ale pak si všimla starosty a jen přikývla.

„Blaženko, vedu ti nájemníky.“

„Tak pojdte dál. Boty si otřete o rohožku, ať mi tu nenasviníte.“

Milovala nás od prvního okamžiku.

Celý penzion nesl auru paní majitelky. Schody vrzaly a na zdech jsem si všiml i jednoho otisku podrážky. Vybavení pokojů pamatovalo snad ještě Husáka a plíseň v koupelně dost možná taky.

Mandík s Lacem skončili na jednom pokoji, já se šéfem na druhém. Což mělo své světlé stránky – až zítra rozdá instrukce a odjede, budu mít soukromí. Co víc si přát?

„Nedáme pivo, šéfe?“ měl jsem připravenou otázku, kterou jsem chtěl vystřelit hned po uložení ponožek do umakartové skříňky. Jenže jsem se k tomu nedostal. U pyžama, dva kousky oblečení před ponožkami, se totiž zeptal: „Nedáme pivo, Závó?“

„A dostaneme ho?“

„Za zkoušku to stojí, ne?“

Byl jsem ochotný zkusit cokoliv, abych dostal napít. A zdálo se, že šéf taky.

Lepšího šéfa jsem si nemohl přát.

Pivo totiž byla druhá věc, která mi pomáhala srovnat se se vztekem, který ve mně bublal. Nebyl jsem alkoholik, ale pil jsem rád a hladinka tří až pěti piv mi pomáhala utlumit mozek natolik, abych nepřemýšlel nad kravinami. Pak jsem se dokázal nadechnout, aniž by se mi chvěla hrud', a když jsem přidal ještě jedno pivo, dalo se mluvit i s Lacem.

Navíc co člověk večer vypil, ráno stejně vypotil při práci. Společně se zbytky zloby na celý svět, který mě zradil.

I proto jsem byl za tuhle práci rád. Nemusel jsem přemýšlet, nemusel jsem plánovat, nemusel jsem se omlouvat za to, že jsem udělal správnou věc. Díky ubytování, které zajišťovala během zakázky firma, jsem i přes placení nehorázných alimentů dokázal přežívat a pít.

A i když jsem většinou jen tahal suť a kopal díry, pořád jsem jednou nohou zůstal u historie. Dokázal jsem se sám před sebou obhájit.

Nebyl jsem úplně odepsaný. Ale pivo bylo pivo a v tomhle smutném kraji, na který jsem se díval z okna podkrovního pokojíku, jsem ho potřeboval víc než nutně.

Blaženku jsme našli v kuchyni.

Stála tam v kuchařské zástěře a chystala zapečené brambory. V ten okamžik jsem si uvědomil, koho mi připomínala.

Kuchařky z gymplu, které v horku sálajícím z trouby rozdávaly mizerné jídlo a z chlupatého podpaždí jim do pekáčů s jídlem padaly kapky potu.

Nevymýšlím si, opravdu jsem to viděl.

Od té doby jsem ve škole na oběd už nešel. Nikdy. Ani na vysoké, a ani jako zaměstnanec.

Musel jsem se té vzpomínky co nejdřív zbavit. Nejlépe u piva.

„Paní Blaženko?“ nahodil šéf odzbrojující úsměv.

„Večeře bude za hodinu. Počkejte si.“

„Mohli bychom dostat pivo?“

„Je zavřeno. Netočím.“

„Nešlo by to, paní Blaženko, nějak zařídit?“ zeptal jsem se já.

Podívala se na mě. Pak na šéfa. Ten se usmál. Kdyby paní Blaženka nebyla ježibaba, jeho úsměv by ji dostal do horizontální polohy.

Jenže ježibabství nejspíš obdržela od sudiček už v okamžiku narození. Setřela ho tak ledovým pohledem, že kdyby ho prodávala feministkám, neměla by tenhle penzion, ale zámek.

„Za hodinu vám natočím. Ale teď nemám čas.“

„Kdysi jsem dělal na baru,“ zalhal jsem. „Kdybyste se nám rozhodla věřit, tak bychom to nějak vyřešili.“

„Teď nestíhám. Po večeři se domluvíme.“

Otočila se k nám zase zády a všímala si hrnců a pekáčů.

Ještě chvíli jsem tam zůstal, až nakonec rezignovala, a jakmile strčila pekáč do trouby, rozhodila zoufale rukama. „Co s váma mám dělat, vožralové pitomí! Jedno natočím, ale do večeře vám to musí stačit!“

Tentokrát se šéf usmál tak, že jsem cítil praskání jejího ledového srdce, jak se k němu konečně dostávalo nějaké to teplo.

Na čepu měla kozla jedenáctku.

S šéfem jsme si cinkli a po shrnutí toho, co nás zítra čeká, jsme se konečně dostali k osobnějším věcem.

V našem případě to znamenalo šerm. Jinak se moc nespověřoval a hlavně – s nikým jiným tenhle svůj koníček nemohl probírat tak do hloubky.

Dřív jsem totiž patřil ke stejné kastě a běhal po loukách s mečem. Jenže zatímco šéfovi šlo o krásu boje, mně šlo o krásu jedné černovlasé Jezinky. Abych ji okouzlit, využil jsem tehdy před lety svých schopností historika, i když jsem teprve studoval, a napsal pár článků s překlady dobových příruček. Tehdy šlo o velkou vzácnost. A rázem se ze mě stal šermířský guru a odborník.

I když Jezince to tehdy zdaleka nestačilo. Zatímco já psal a otevíral stovky let staré stránky, které přede mnou nikdo neposkvřnil, ona roztáhla nohy a otevřela se jinému, který se nezdržoval psaním a s pomocí vína a medoviny šel rovnou na věc.

Byl jsem debil. A to se vlastně nezměnilo, z toho se člověk prostě nevyléčí.

Alespoň jsem si měl o čem povídat se šéfem a díky tomu jsem měl dostatečnou protekci, aby mě práce kopáče tolik netrápila. Jenže někde v půlce piva jsme se od historie dostali, ani nevím jak, k osobním věcem.

„Závo, a jak dlouho myslíš, že u mě budeš pracovat?“

„Ty už mě nechceš, šéfe?“

„Jsi studovaný. Historik. Přece nechceš skončit jako lopata. Nebo jo?“

To byla zákeřná otázka. Bylo to něco přes rok, co jsem u něj makal. Původně to možná bylo dočasné, ale vlastně mě hrozně těšilo, že nemusím přemýšlet, že můžu v klidu žít ze dne na den, od štace ke štaci, a mít jistotu, že šéf zase něco vymyslí. Po večerech mít čistou hlavu a nestresovat se granty, zkouškami, termíny a idioty.

Být lopata mi vlastně tolik nevadilo. Navíc se blížilo jaro, a když už jsem přežil zimu, tak to mohlo být jen lepší.

Ještě na podzim jsem se hodně snažil, abych dostal práci v oboru, ale teď mi přišlo, že o to možná zase až tak moc nestojím.

„Co tvoje ambice?“ kéroval do mě šéf.

„Sem tam napíšu nějaký článek, to stačí,“ pokrčil jsem rameny.

Žádná lepší práce se totiž během zimy nenaskytla. Kamarád ze studií, který se mi snažil pomoci, nic sehnat nedokázal. Můj škraloup byl pořád moc čerstvý. A já se upřímně ani nijak víc nesnažil. Jednou za měsíc jsem napsal nějaký článek nebo dva do populárního časopisu, kde byli za externisty rádi, a trochu si tak vylepšil kapesné.

Bylo mi vlastně dobře.

„Co rodina?“

„Mám tebe, šéfe.“

„A dcera?“

Nevím, co ho napadlo, že se zrovna teď ptal na moji dceru. Nikdy jsme takhle osobní hovor nevedli. Možná měl pocit, že mě musí zachránit. Možná jsem byl tak špatná lopata, že místo mě potřeboval nějakého Ukrajince, co by dokázal kopat za dva. Nebo za tři historiky.

Rozhodl jsem se mu říct pravdu, at se s tím popere:

„Nestojí o mě. Ani neodpovídá na zprávy. Přestal jsem pro ni existovat.“

„Kdy naposledy jsi to zkusil?“

„Na podzim.“

Tehdy jsme zrovna kopali na Dívčím hradě a pod hradbami jsme našli lebku z patnáctého století a pak ještě jednu, z padesátých let. A protože jsem se ocitl v epicentru událostí, dopadla na mě i železná pěst zamlčované historie. Ta pěst dopadla tak tvrdě, že se o mě otřela smrt a já doufal, že bych se s Anežkou mohl usmířit. Co kdyby náhodou?

Nepovedlo se.

„Zavolej jí.“

„Ne.“

„Dělej, kurva, nebo nedostaneš prémie.“

„Neser se mi do života, šéfe, jo?“ zavrčel jsem. Měl jsem ho rád, ale někdy před měsícem se mu narodilo druhé dítě a od té doby jako kdyby měl mlíko na mozku. Najednou potřeboval, aby všechny rodiny v okolí fungovaly bezproblémově.

Což znamenalo, že u mě narazil úplně na všech frontách.

„Závo,“ řekl vážně a já z tónu pochopil, že je zle. „Za-telefonuj jí teď, protože tě s tím budu srát tak dlouho, až to vzdáš. A pak budeš volat pozdě večer a budeš opilej a nedokážeš nic. Zavolej jí teď, dokud to má smysl, a já slibuju a přísahám, že pak tady za tebe zaplatím všechnu útratu, kterou uděláš.“

„Proč, šéfe?“

„Protože potřebuju, abys byl šťastný.“

„Proč?“

Na to mi neodpověděl.

Zatím ještě ne.

Nezbylo mi než kapitulovat.

„Útratu za dnešek?“

„Za celou dobu, co tu budeš makat!“

Za pokus to stálo. I když se mnou Anežka nemluvila, miloval jsem ji víc než kohokoliv jiného ve svém životě. Zavolał bych jí i bez toho piva.

Sedm tři sedm. Šest pět tři, sedm osm devět.

Pamatoval jsem si to číslo nazpaměť. I po těch letech.

Tůt.

Modlil jsem se, aby to nezvedla, protože po tak dlouhé době jsem vlastně nevěděl, jak začít.

Tůt.

Šéf se usmíval. Vyhrál.

Tůt.

Za okny vládla tma. Skoro bych přísahal, že jsem ve tmě viděl i bílé tváře popravených Sudeťáků.

Tůt. Určitě to nezvedne. Poslední „tůt“ a pokládám to.

„Jo?“

Mužský hlas. Neznal jsem ho. Starší, rázný a sebejistý.

„Kdo je to?“

„A kdo volá?“

„Kde je Anežka?“

„A proč ty voláš mojí dceři? Co jsi zač?“

Neodpověděl jsem mu. V pozadí jsem slyšel, jak bejvalka vyzvídá, kdo to je.

„Nech moji dceru na pokoji, úchyle! Jasný?“ vyštěkl na mě ten chlap na druhém konci.

Přerušit hovor bylo o tolik snazší.

Sraly mě tři věci.

Že mě Anežka nemá v telefonu ani uloženého. Jinak by ten hajzl na druhém konci věděl, kdo volá.

Že si bejvalka našla náhradu – ale hlavně fakt, že ta náhrada si hraje na tatínka. A zvedá telefon moji dceři.

A že zítra budu mít kocovinu. A velikou.

„Spokojenej?“ vyštěkl jsem na šéfa, zatímco jsem vzteky odhodil mobil na stůl. Tříkrát poskočil, a než stihl spadnout na zem, chytil ho šéf. I když i ten pád na zem by přežil. Byla to stará Nokia, pořádná cihla, takže to nebylo ani přehánění.

Všechno slyšel. I on pochopil. Co za chlapa zvedá své nevlastní dceři telefon?

„Promiň,“ řekl.

Vůbec jsem netušil, co mám dělat. Bylo jasné, že u nich není všechno v pořádku, ale co jsem mohl? Pokud bych se do toho vložil, jen bych narazil.

Doprdele.

Ta bezmoc, které jsem se dokázal tolik týdnů a měsíců vyhýbat, mě znovu udeřila plnou silou.

„Co budeš dělat?“

„Pít. Žádný otázky, jen chlast. Pokud s tím máš problém, tak si naser.“

Naštěstí s tím problém neměl.

Večer se k nám přidal i Laco s Mandíkem.

Paní Blaženka nám přinesla obrovský talíř s obrovskou porcí zapečených brambor. Trocha uzeneho, hodně cibule. Hodně pepře a hodně soli. Překvapivě, přestože to byla kejda, to nechutnalo špatně.

Jenže přinesla tak velkou porci, že i když mi to fakt šmakovalo, tak jsem něco nechal, protože jsem do sebe víc brambor už dostat prostě nedokázal.

„Nechutná vám?“ zpražila mě pohledem.

„Bylo to výborné, jen toho bylo hrozně moc. Děkuju vám.“

„To jsem ještě neviděla, že by dělník nechal nedojedeno. Fajnovka z Prahy, co?“

„Von je profesor,“ houkl Laco s plnou pusou, až si do talíře vyplivl kus uzeneho. „Není pravej dělník.“

„Vážně?“ podívala se na mě a v jejím pohledu jsem nespatriil obdiv, ale jen otázku: jak se profesor z Prahy může ocitnout na takovém místě?

„Přehání,“ usmál jsem se mile. „Mohl bych poprosit ještě jedno pivo?“

„Jestli jste chytřej, měl byste přestat pít.“

Měl jsem na jazyku dost jedovatou odpověď, ale taky sucho a žízeň. Tak jsem jenom pokrčil rameny.

Samozřejmě mi natočila.

Ten večer jsem jich vypil deset, než nás paní Blaženka vyhnala z lokálu. Bohužel ani všechn ten vypitý alkohol nedokázal spálit můj vztek a porážku na domácí frontě.

Do pokoje jsem odešel prakticky střízlivý a při smyslech. Země se nehoupala, nohy se mi nepletly, svět netonul v příjemné mlze nevědění. Což znamenalo, že jsem pořád všechno vnímal jasně a bolest, kterou jsem se snažil utlumit, mě pořád sžírala.

Ze všeho nejvíc jsem se potřeboval opít, abych padnul do postele a rovnou spal. Abych nemyslel na to, jak je mi bídně. Abych... abych byl alespoň trošku v pohodě. Ale hovno. Ani deset piv se s tímhle stavem dneska nedokázalo vypořádat.

Místo útlumu mě bolelo srdce. Tak moc, že jsem cítil, jak mám v celém hrudníku křeče, skoro jsem se nemohl ani nadechnout. Smutek někdy dokáže bolet opravdu neskutečně.

Chvíli jsem stál u okna a díval se do tmy.

Nad hlavou se klenula sametově černá obloha s hvězdami. Tisíce a tisíce stříbrných a zlatých teček.

To, že okolí zelo prázdnotou, mělo alespoň tenhle efekt.

„Netušil jsem, že jsi takový romantik,“ vykoukl zpod peřin šéf.

„Anežka se moc ráda dívala na hvězdy, když byla malá.“

„Aha.“

Jenže pak vyrostla a všechno dobré skončilo.

„Budu se rozvádět,“ řekl šéf z ničeho nic.

„Cože?“

„Nějak to neklape.“

„To je na hovno,“ řekl jsem.

„Jo. Proto jsem se snažil... promiň, Závó.“

„To je dobrý, šéfe. Radši si to doma sprav, ať neskončíš jako já.“

Proboha, vždyť má doma mimino!

„Jen mi řekni, je to tvoje, nebo její vina?“

Dlouho mlčel.

Takže jeho.

„Moje,“ přiznal nakonec.

S tím i usnul. Nesnažil se držet se mnou krok a pil svým tempem, ale i tak přebral víc, než zvládl. Proto to přiznání.

Proto na mě tak tlačil. Když se to sralo jemu, potřeboval někde vyrovnat skóre.

Teď kvůli mně prohrával dva nula.

Abych nemusel myslet na to, jak to máme oba dva na pytel, uvažoval jsem radši o práci a o domě, který nás zítra čekal.